

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 34 (406)

П'ятниця, 26 жовтня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

З ХОРОШОГО КОЛЕКТИВУ...

Навіть в обід їм нема спокою. Бачу — сидять обидві за одним столом, а за сусіднім — клієнт, котрий скінчив їсти. Сидить і нетерпляче жмає кашкет.

— Дівчата! Я вже готовий.

— Зараз, зараз ідемо.

А кажуть, що працювати завскладом — проста і вручна робота.

— Зручна? — перепитує Ніна Антонівна Вороніс.

— Не доведи господи. На центральному складі відділу постачання я уже вісім років і жодного разу не можу нормально піти у відпустку. Цього літа пустили на 10 днів, то десять разів і відкликали. — бензин, труби, фарби. Більше тисячі найменувань різних матеріалів у мене під рукою і всі вони потрібні людям щодня.

— Поміняли б роботу...

— Роботу поміняти легко, а от знайти колектив, щоб тобі з ним було добре — не просто, бо хороших, згуртованих, доброзичливих колективів і на світі небагато. З-за колективу й тримаюсь. Ну, а ще надихає мене приклад Лариси Миколаївни Бардась. Вона працює по сусідству на складі науково-дослідної частини на рік більше мене, але завше у доброму настрої, завше з сердечним підходом до людей — знайомих і незнайомих, хороших і не дуже.

На фото: вгорі — Н. А. Вороніс, внизу — А. М. Бардась.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

«ЛІФТИ - ІНВАЛІДИ»

Під таким заголовком в нашій газеті за 28 вересня 1990 року йшла мова про погану роботу ліфтів в головному корпусі. Довгий час вони взагалі не діяли, хоч на обслуговування ліфтового господарства виділяються кошти і в штаті є ліфтери, служба ремонту.

Як повідомив редакцію головний енергетик Інституту О. Г. Нікітін, останнім часом справді було багато нарікань на перебої в роботі ліфтів в головному учбовому корпусі. Це зв'язане з тим, що в травні 1990 року звільнився працівник, який їх обслуговував. Знайти іншого ліфтера, який би погодився працювати за вказаним бібліотечною графіком — від 8.30 до 21.30 з од-

ним вихідним днем на тиждень та ще з оплатою в розмірі 80 карбованців на місяць тепер практично неможливо.

Вихід знайдено в тому, щоб передати всі ліфти Інституту на повне обслуговування спеціалізованої організації «Вінницяліфт».

За час відсутності ліфтера в головному учбовому корпусі його заробітну плату не одержував ніхто.

У вересні-жовтні 1990 року проведено ремонт всіх машинних приміщень, налаштування ліфтів у гуртожитках. Здійснюються роботи по ремонту зіпсованого (внаслідок неправильного виконання бібліотечною графіком) ліфта в головному учбовому корпусі.

СЕРЕД визначних вчених в галузі ливарної справи ім'я доктора технічних наук професора Вінницького політехнічного інституту **Андрія Олександровича ЖУКОВА** відоме далеко за межами нашої країни. Він часто виступає з лекціями на міжнародних конгресах, в зарубіжних вищих технічних учбових закладах.

Ось і недавно Андрій Олександрович побував у Німеччині, де виступив з доповіддю в одному з найбільших в країні Аахенському технічному університеті.

Багато вражень залишилось від поїздки. Були приємні зустрічі, знайомства. Але були й... Втім, про це ви дізнаєтесь з інтерв'ю, яке дав газеті професор.

— Шановний Андрію Олександровичу, мабуть, це не перше ваше наукове відрядження за рубіж в нинішньому році?

— Їх було вже чимало. Моїми теоретичними і експериментальними роботами зацікавилися ще на 55-му міжнародному конгресі ливарників в 1988 році, і я був запрошений у Польщу.

Тепер, в 1990 році, також на безвалютній основі, побував з циклом лекцій в Болгарії, Румунії, і, нарешті, в Німеччині.

— Кажуть, що у вас були складності з виїздом туди?

— На жаль, були. У Києві у Міністерстві закордонних справ сталася затримка з оформленням службового зарубіжного паспорту. Від мене вимагали особистого прибуття у столицю України. Але зробити цього не міг, бо якраз напередодні дуже пошкодив ногу (її загипсували). Крім того, був українець зайнятий перекладом на німецьку мову частини моїх лекцій, а також оформленням дозволу на вивезення лекцій за кордон. Отож, у Київ поїхав колега І. В. Черниш і привіз отой зарубіжний паспорт лише в суботу 29 вересня.

Мало того, на добу записався «Інтурист» з одержанням для мене залізничного квитка на поїзд Москва — Берлін — Ганновер, і мені довелося відмовитися від візиту до Клаустальського технічного університету, де мене чекали до 3-го жовтня (у Ганновер був навіть направлений співробітник для зустрічі на вокзалі).

Одним словом, замість 1-го жовтня мій виїзд відбувся 3 жовтня і зовсім в іншому напрямку — квиток дали на поїзд, що проходив через Вінницю на Прагу.

— А як же з Праги ви потрапили у Німеччину?

— Тут ціла детективна історія. «Інтурист» чомусь виписав мені квиток до

ТАМ, ЗА „БУГРОМ“

АБО НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ ПРОФЕСОРА
ЖУКОВА В НІМЕЧЧИНІ

Нюрнберга (через Прагу).

Ось так я і поїхав у невідомість з одною милицею і двома рюкзаками. У Празі по телеграмі мене зустріли на пероні мій знайомий Франтішек Штоурач. Виявилось, що за компостування мого квитка на поїзд Прага — Нюрнберг треба доплатити 6 крон. Це зовсім небагато, але в мене не було ні крони, ні марки. Одні «дерев'яні» карбованці, які жодна міняльна контора (а вони є на кожному великому вокзалі) не бере.

Виручив Франтішек своїми кронами. А коли б він не з'явився (захворів, чи перебував у відрядженні, або й взагалі у цьому місті мені не було знайомого, що тоді?

— Чому ж у Вінниці не обміняли карбованці на валюту?

— Жодного карбованця. Незважаючи на лист ректорату. Відповідь банку була категорична — ні!

Ще в гіршому становищі я опинився в Нюрнберзі. Не маючи жодної марки, не міг з прибуття туди навіть надіслати телеграму своїм знайомим у ФРН про термінову фінансову допомогу. На вокзалі якась добра душа направила мене в «Бюнхоф-Міссіон» (спочатку подумав, що це якась напівдипломатична «місія», але, виявилось, що потрапив до місіонерів міської церкви, які мають нічліжку для люмпенів і мандрівних людей. До їх числа потрапив і я — радянський професор, двічі доктор наук).

Тим часом, мені дали частину постіль на ніч, подзвонили моїм друзям в Саарлуї (Саарська область на кордоні з Францією), з якими я не бачився більше 30 років після пам'ятного знайомства на Московському Всесвітньому фестивалі Молоді в 1957 році. Наступного дня телеграф доставив мені гроші, і я добрався до Саарлаї з пересадками у Франкфурті-на-Майні та Саарбрюкені.

Два чудових вихідних провів серед друзів (атеїсти, і католики, борці за мир, «зелені», вони ще до недавня влаштували навколо американської ядерної бази в Мутлангені живий ланцюг. Тепер їм по 66—72 роки, і вони радіють, що добились свого, дожили до домовленостей Коля з Горбачовим).

У колі цих друзів я перевіряв свою доповідь (вніс граматичні виправлення, де що переписав). А 8 жовтня в Аахенському технічному університеті, який переважає за розмірами МВТУ імені Баумана, виступив зі своїми лекціями. До речі, тут навчається 40 тисяч студентів. Училище склада-

ється з кількох десятків самостійних інститутів (щось на зразок великих факультетів).

Здається, мої лекції пройшли успішно, досягнуто домовленості про науково-технічне співробітництво в 1991 році на валютній основі по темі дисертації старшого викладача нашого інституту, кандидата технічних наук В. П. Половинчука. Директор інституту ливарного виробництва професор Зам, який добре володіє багатьма іноземними мовами, в тому числі і російською, поставив перед Вінницьким політехнічним інститутом поки-що лише одну вимогу: знайти «нішу» в домовленостях, протоколах і відповідних документах Коля — Горбачова, в яку вписалася б запроєктована спільна робота, що спростило б її валютне фінансування.

Минув тиждень після мого повернення з Німеччини, а ми, з відомою усім «радянською поворотністю», тільки починаємо ворухити «сірою речовиною»: куди нам звертатися — у Київ, Москву?

Мабуть, звертатися слід усюди і якнайшвидше.

— Ви здійснили велике турне, і все поїздом?

— Так. І переважно вдень. З вікна вагона бачив виїздову долину Рейну і Мозеля, мальовничі міста Кобленц, Трір (де народився Карл Маркс), Бонн, і, нарешті, Дюссельдорф — столицю металургів і ливарників Німеччини.

Там, в Дюссельдорфі, я був гостем одночасно Товариства ливарників Німеччини, науково-дослідного інституту ливарної техніки і редакції журналів «Гіссерай», «Конструірен унд Гіссен», «Гіссерай-форшун».

Відверті дискусії на лекціях, різні думки з ряду питань теорії виявились дуже корисними для всіх. Досягнута попередня домовленість про створення двомовного радянсько-німецького довідника «Чавун».

Гонорар за лекції я залишив у касі інституту в Дюссельдорфі. Не хочу більше бути в ролі люмпен-професора за рубежом. Купив чотири пари шкарпеток і все... А вже мені належить восени 1991 року так чи інакше потрапити в Клаусталь, де на мене чекали. Крім того, одержав запрошення прийти у Францію, в Технічний Центр ливарної промисловості Парижа.

— Як ми зрозуміли, в Дюссельдорфі ваше лекційне турне завершилося?

— Так. Я повертався в СРСР з пересадкою в Берлін, де знову зіткнувся з труднощами. На вокзалі колишнього східного Берліну

мені повідомили, що можуть закомпостувати зворотний квиток до Києва або Бреста тільки на один з радянських поїздів, що виходить через чотири дні. До цього строку всі квитки були розпродані в основному військовослужбовцям, котрі виїжджають з колишньої НДР з сім'ями.

Ніч провів у безуспішному штурмі поїздів, що проходили. Тільки о 5-й годині 40 хвилин ранку співробітниця Раїзе-юро «Юрості» (щось на зразок нашого Трансагенства) пожаліла мене, обдзвонила своїх подруг і... закомпостувала мій квиток на 10 ранку до Києва. І не взяла ні марки за компосер.

У поїзді ж, як і «належити», аж до Києва були місця в купе, у тому числі і в моєму — від самого Берліна!

Коли в СРСР люди відчайдушно штурмують залізничні каси, а поїзди йдуть навіпорожні, ми до цього звикли, говоримо: діє залізнична мафія... Але коли таке ж повторюється на наших поїздах в центрі Європи, в Берліні, столиці об'єднаної Німеччини, то як це назвати?

— Тим часом, в цілому вашу поїздку слід вважати успішною і корисною?

— Безперечно, нам слід відмовитися від образу вічного гітлерівського ворога. Обидва наших великих прекрасних народи (я свідомо тут об'єднав український, російський, білоруський та інші народи СРСР в один — я прихильник добровільного союзу, будучи сам на 50 процентів української крові) були жертвами двох жорстоких тиранів і душегубів XX століття. Покаяння в Німеччині пройшло (якщо не на 100 процентів, то на 95). Покаяння у нас тільки починається.

Об'єднання зусиль наших народів може і повинно стати плодотворним. У них — багата, воскресла з руїн країна, чудова сучасна промисловість буквально на п'ятачку європейської землі, при мінімумі екологічних бід, з дисциплінованим народом, царство електронно-обчислювальних машин. У нас, — поки-що, — тільки безмежні простори і ресурси, промисловість і сільське господарство, які вимагають модернізації, плюс гостре бажання покінчити з відсталістю, а подекуди і з дикістю. Треба прискорити це об'єднання сил. Для цього, як мінімум, слід навести порядок в нашому домі, щоб підняти нашу «кредитабельність».

На рівні інституту слід це зробити «знизу», уже сьогодні, зараз.

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ
У КАНАДІ

(Початок в № 33).

В ПОНЕДІЛОК, з'ївши смачний сніданок, приготувавши пані Іроїдою, разом з професором Іваном Вінницьким я поїхав до університету. Для проїзду «тойотою» на стоянку автомобілів викладачів і студентів йому довелося кинути до автомата дрібну монету — тільки після цього шлагбаум піднявся і ми хвилину чи дві курсували вздовж рядів, шукаючи вільного місця.

По тому, професор Вінницький пові мене до університету, в якому сам працював на факультеті інженерії в департаменті хімічної технології, та в якому навчався його син Михайлик на факультеті суспільних наук, вивчаючи історію Східної Європи, включаючи й Україну.

Насамперед хочу пояснити, що в Канаді вищу освіту здобувають тільки в університетах — там нема, як у нас, різного роду інститутів, скажімо, інженерно-будівельних, металургійних, гірничих, політехнічних, педагогічних, сільськогосподарських, медичних тощо. Факультети в університетах дуже великі і об'єднують великі групи «одномасштабних» спеціальностей, наприклад,

факультет медичний, факультет сільськогосподарства, факультет інженерії, факультет суспільних наук, факультет педагогіки і так інше. Тобто, наші політехнічні інститути там склали б тільки факультети інженерії, а такі, як хіміко-технологічний, інженерно-будівельні та інші вузькоспеціальні, були б частинами факультету інженерії, складаючи якийсь департамент. Наприклад, на факультеті інженерії в університеті Ватерлоо готують бакалаврів та магістрів з хімічної технології, металургії, будівництва, електротехніки, комп'ютерної техніки, радіотехніки, машинобудування, мікроелектроніки — як бачите, цей факультет охоплює більше спеціальностей, ніж наш Вінницький політехнічний інститут. Однак студентів на факультеті інженерії в університеті менше, ніж у нас. Якщо ми маємо 5400 студентів, то вони готують 3500 бакалаврів та магістрів з інженерії, тобто, майже на 2000 менше. А всього в цьому університеті 15 тисяч студентів.

Отже, о десятій ранку разом з професором Вінницьким я увійшов до кабінету президента університету доктора Дугласа Райта. До речі,

ніщо так не цінується в Канаді, як час. Якщо вам призначили зустріч, то треба з'явитися без запізнення і використати тільки той термін, який вам визначено, тому що ні хвилини більше з вами розмовляти не будуть, яким би шановним гостем ви не були. І саме тому там ніколи нікому не доводиться чекати — всі приходять згідно попередньої домовленості в точно призначену годину і негайно потрапляють в потрібний кабінет до потрібної людини.

Розмова з доктором Дугласом Райтом згідно домовленості між ним і моїм спонсором Іваном Вінницьким, тривала тридцять хвилин. Ми коротко розповіли один одному про свої учебні заклади, обмінялись сувенирами та обговорили перспективи подальших контактів. Коментатором та перекладачем у нас був професор Вінницький. Із розмови з президентом я зробив не дуже втішний висновок, що він не зацікавлений направляти канадських студентів навчатися в ВПІ на умовах обміну, тому що невисокої думки про якість підготовки фахівців у радянських вузах, навіть провідних, але на загальних умовах він згоден прийняти на

навчання до свого університету українських студентів. Про ці умови я можу дізнатися у відповідних деканатах та службах.

Залишив я його кабінет без будь-яких надій на перспективу подальшого співробітництва, але професор Вінницький, зауважив, що не треба брати дуже близько до серця слова президента. По-перше, він не хоче підписувати угоду про співробітництво не тому, що взагалі проти контактів з Україною, а тому, що боїться, аби ми йому не направили потім, згідно з цією угодою, не дуже розумних дітей великих партійних начальників. По-друге, він хоче, щоб я спочатку добре ознайомився з умовами навчання в університеті, і якщо вони будуть прийнятні, то він не буде створювати перешкод. А головне — що всі питання прийому іноземних студентів на навчання в університеті вирішує, за поданням відповідного департаменту, рада факультету, на чолі якої стоїть декан. Тож головна розмова з приводу навчання посланців України в їхньому університеті буде з деканом факультету інженерії Девідом Бірнсом та факультету підготовки магістрів і докторів Томасом Гарднером.

Але, перш, ніж я потрапив до цих деканів, відбулась розмова з заступником декана факультету інженерії Брісом Гачінсоном. Із цієї розмови я зрозумів таке. Кожен канадець, який хоче мати вищу освіту, повинен щорічно платити за навчання університетові 2200 канадських доларів, кожен іноземець платить 10 тисяч

доларів. За перші чотири роки навчання студент вивчає 40 дисциплін (по 5 за семестр). Вивчення кожної закінчується екзаменом. Знання оцінюється за шкалою від 0 до 100. Наша оцінка «задовільно» відповідає 660 балам. На підготовку до екзамена під час семестру не надається — п'ять екзаменів здаються під час семестру, треба опанувати кожен предмет систематично впродовж семестру. Тому канадські студенти, незважаючи на право вільного відвідування лекцій, цим правом не користуються, а ходять на лекції досить дружно, в чому я згодом переконався, заходячи в аудиторію під час проведення занять.

В кінці четвертого курсу студент складає державні іспити й одержує вчений ступінь бакалавра. Приміром, бакалавра електротехніки.

Бакалавр інженерної спеціальності одержує глибоку фундаментальну підготовку з математики, фізики, хімії, нарисної геометрії та машинної графіки, комп'ютерної підготовки. Спеціальності не дробляться, як у нас — скажімо, наші фахівці за спеціальностями «Електричні системи», «Енергетичні системи та мережі», «Електропостачання», «Автоматизація енергосистем» — це все електротехніка і програма підготовки бакалаврів електротехніки одна, причому у вивченні фундаментальних дисциплін вона не відрізняється від програми підготовки, скажімо, бакалаврів з металургії.

Одержавши диплома бакалавра, випускник іде пра-

цювати в фірму чи якусь іншу організацію, при чому працює в ній сам, ніякого розподілу по закінченню університету не здійснює. Ті із бакалаврів, які показали себе здібними і знайшли професора, який згоден стати їх науковим керівником, продовжують навчатися в університеті ще 1—2 роки, впродовж яких вивчають ще три спеціальні дисципліни, одну дисципліну суспільно-гуманітарного циклу та пишуть магістерську дисертацію.

До речі, програма бакалаврської підготовки на факультеті інженерії передбачає обов'язкове вивчення не менше, ніж двох дисциплін суспільно-гуманітарного циклу. Більшість вибирають для обов'язкового вивчення філософію та економіку при бакалаврській підготовці та політологію — при магістерській.

Склавши екзамени з чотирьох запропонованих дисциплін та захистивши дисертацію, магістри їдуть працювати до фірми або в іншу установу, знову ж таки працюючи самостійно.

Ті, що виявились здібними до науково-дослідної роботи та знайшли професора, який погодився стати їх науковим керівником, продовжують і далі вчитися в університеті, але уже в докторантурі — це ще 2—4 роки, ще три обов'язкових спеціальних та одна суспільна дисципліна — це може бути етика, естетика, чи історія культури — та захист ще однієї дисертації.

(Далі буде).

МІЛІЦІЄ, ДЕ ТИ?

ВПРОДОВЖ РОКУ В ІНСТИТУТІ СТАЛОСЯ БЛИЗЬКО ДЕСЯТКА КРАДІЖОК РІЗНОГО МАЙНА І ЖОДНА З НИХ НЕ РОЗКРИТА.

Вранці, 9 жовтня, прийшовши на роботу в кабінет номер 0417, старший науковий співробітник центру інженерної екології Євген Павлович Ларюшкін своїм очам не повірив — замки обох дверей були відкриті. «Чи не сниться?» кинув поглядом по кабінету, шукаючи де яких-небудь схожих слідів.

Втім, усе, наче, в порядку. Але за хвилину Євген Павлович ще більше схвилюється — на тому місці, де учора ввечері стояли ящики з персональною електронно-обчислювальною машиною польського виробництва «Мазовія», не було нічого.

«Як же це так? Приблизно їх не подумав зрушити? І та й не має звички зачіпати речі, з якими не вміє поводитись. Тим паче, такі дорогі, електронні».

«Мазовію», виявилось, ніхто нікуди не пересував. Вона просто-напросто зникла, пропала, випарувалась, бо ніде ніякого сліду.

За годину приїхали дуже хлопці з міліції (як не як, а коштує «Мазовія» 11 з половиною тисяч карбованців), привели вченого пса з розумними очима. Але ні розум собачий, ні нюх не могли заридити біди — уже минула перша півпра, сотні ніг затоптали можливі сліди.

Міліція позалисувала все, що можна було записати, таємничо пошептала між собою, зберігаючи при цьому загадкові вирази обличчя, наступного дня з'явилася ще раз, правда, уже в помітно зменшеній кількості, а потім перестала їздити.

УКРАЛИ КОМП'ЮТЕРА

Спробуй вгадати, що це означає: чи продовження пошуків, чи те, що доблесні охоронці правопорядку скажуть своє слово аж через рік, коли за їхніми канонами спливе максимальний термін, відпущений на розкриття злочину? Тоді міліція попросить подати відповідного документа на списання матеріальних цінностей і залюбки його підпише.

Знайомий почерк. 15 квітня минулого року на кафедрі автоматики проектування сталась пожежа. Навіть сліду було видно, що це умисний підпал, тим більше, що злочинці залишили такі сліди, які не дозволяють сумніватися в цьому. І що ж?

А нічого. Міліціонери так само глибокодумно морщили лоби, так само багаторазово перемовляли між собою, а через рік підписали документа на списання 7612 карбованців збитків одстихального лиха. Отже, винуватців не знайшли, бо не дуже й шукали. Це в них уже стиль.

14 березня 1990 року з аудиторії 0425 зникають два телевізори вартістю 344 карбованці. 27 травня викрадено три мікрокалькулятори (вартістю 450 карбованців) з планово-економічного відділу Інституту, з 3 по 13 червня на кафедрі ТАМ побито вікна, «конфісковано» телефонний апарат та цілий ряд дрібних речей, що лежали в робочих столах викладачів і службовців (годинники, кросовки, ручки, олівці).

І знову нікого не знайшли.

— Тут Літин недалеко,

— сміються люди. — Може, в довколишніх лісах ще з громадянської лишилися браві парубки з банди атамана Шепеля?

Смішки смішками, але крадіжки тривають. 18 червня вчинено «шмон» в деканаті факультету обчислювальної техніки. На столах у декана, війняті з сейфа, лежали особові справи випускників. Дякувати богу, злочинців вони не зацікавили — з'їдено тільки цукерки з шухляд методистів, заодно пограбовано буфет корпусу номер два.

Вересень. На кафедрі обчислювальної техніки з зачиненого сейфа зникає 488 дискет до імпортного комплексу Міра-685 вартістю близько семи тисяч карбованців.

Може, досить, хоча це й не повний перелік?

Минає буквально тиждень-другий, і, дивись, знову пішла чутка, що знову чогось шукали то в тому, то в іншому кабінетах.

Міліціє! Де ти? Чому не розкрито жодної справи?

Політехнічний інститут завіз наразі персонального детектива, себто, власного дільничного у званні лейтенанта, виділивши на його утримання 6000 карбованців. Сума цілком достатня, щоб налагодити сигналізацію найважливіших об'єктів, але її вирішено тратити на живую людину — все-таки вона може більше, ніж прилади. Однак ця людина, на жаль, поки-що не виправдовує сподівань колективу, поводиться тихше води, ніж трава. Скажімо, за весни редакція просить нашого детектива «розсекретитись», дати в газету своє фото, щоб люди

знали в обличчя того, хто має їх захищати, до кого звертатись в разі потреби.

На жаль, ця операція для нашого дільничного, либонь, заскладна або просто чоловік не хоче мати зайвого клопоту.

За логікою, всі нерозкриті злочини мав би тримати на контролі саме дільничний ВПІ, але в міліції на це інший погляд. Використовуючи гроші Інституту, вона за них охороняє ще й техніку електронної промисловості і частину Вишеньки. Міліції, звичайно, видніше, але при чому тут кошти ВПІ? Дільничний мав би працювати за «сценарієм» ВПІ і для потреб ВПІ.

До речі, в інституті не завадило б вирішити, кому з проректорів цей дільничний має підпорядковуватись — Олександрові Івановичу Тарану, який відає адміністративно-господарськими питаннями, чи Анатолію Степановичу Васорі, зайнятому проблемами виховного комплексу? В усякому разі Олександр Іванович схильний думати, що прямий начальник дільничного по лінії ВПІ — це Анатолій Степанович, а Анатолій Степанович запитує: «чого б це?».

Але, як би там не було, ясно одне: становище з дотриманням правопорядку в нашому інституті явно неблагополучне і міліції тут все-таки належить сказати своє вагоме слово і поставити крапки над усіма цими загадковими історіями, в яких явно проглядається почерк знавців, досвідчених компаній, яка знаходиться не десь інде, а в стінах нашої рідної альма-матер.

В. ІВЧЕНКО.

КЛИЧУТЬ
ГОРИ

Хто сказав, що фізики не сприймають лірику? Щороку десятки груп туристів, альпіністів, скелелазів Інституту вирушають на Кавказ, Тянь-Шань, в Карпати, Крим, щоб відчутти романтику гір і ущелин, спробувати свої сили, виучку на крутих схилах, прямовисних скелях, помилуватися красою піднебесся.

І цюголітні студентські канікули багатьом політехнікам принесли незабутні враження, а декотрим і — спортивні трофеї.

В альпіністських таборах «Цей», «Адел-су» на Кавказі чимало студентів виконало норматив на значок «Альпініст СРСР», стали розрядниками, взявши участь у сходженнях на вершини Баксай, Козутай-Баші, Біа-Тау та інших. А кілька днів тому група спортсменів інституту взяла участь у відкритій першості з скелелазання, проведеної у Бахчисарі Херсонським облспорткомітетом.

Відзначилися студенти Василь Горкун і Олег Рябий. Перший виконав норму кандидата в майстри спорту СРСР і привіз дві медалі за призові місця, а Олег підтвердив своє кандидатське звання і також здобув медаль за друге місце в змаганнях.

Альпіністський клуб «Одісей» переживає другу молодість. На зміну тим, хто закінчив інститут, приходять новачки — першокурсники. У корпусі № 1 члени клубу

провели «День відкритих дверей». Відвідувачі мали можливість познайомитися з виставкою спорядження альпініста і скелелазів. Про найцікавіші моменти походів і змагань розповіли слайдофільми, фотогазети.

Дорогі друзі, якщо вас не засматкували будні і не взяли над вами гору лінощі і байдужість — йдіть до нас, у клуб «Одісей». Гарантуємо новий приплив енергії, бадьорості та радості пізнання!

Чекаємо вас кожної середи о 18.00 на кафедрі фізвиховання, другий поверх.

А. БОНДАРЕНКО,
член клубу «Одісей»,
студент факультету обчислювальної техніки.
На знімку — вершина взята. Праворуч — автор кореспонденції Андрій Бондаренко.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК